

haar eigen taak dien middag aan.... Er ging iets weligs in haar ontbotten en door haar leden deinde de vreugde als een lichte muziek, die haar voeten vlugger deed gaan en haar stem een zangerig timbre gaf....

— Kom, kinders, nu allemaal zoet naar je plaatsen! vermaande ze en klapte in haar handen tot het knalde....

....Wat gelukkig dat ie er vanmorgen niet geweest was, toen ze Kees van Ham in den hoek zette.... 't Kereltje zat zoo stilletjes in zijn bank, misschien had ze wel iets in hem bezeerd.... Ze had niet eens gevraagd wat er gebeurd was; Trien Klomp kon wel de aanleiding geweest zijn.... Maar ze zou hem om drie uur een mooie griffel geven....

Terwijl ze de griffel alreeds in haar lesse naar zocht, kommandeerde ze:

— Leesboeken voor!

Ze had nu moed om de taaie leesles te doorworstelen en toen de boekjes open lagen, op elke bank één, kwam ze met zacht geduld overal kijken of de groezelige vingertjes wel op de juiste pagina bijwezen.... Ze las de les voor, pogend er wat humor en wat glans in te brengen, en soms gelukte het haar, een verrukte lach op te wekken, die haar zelf genot gaf en voldoening.... En ze bezon, terwijl zij het volgende zinnetje met zorgvuldige intonatie zei, of Roobeek die prettige, lichte stemming in haar klasse wel merken zou....

De kinderen lazen slecht, maar het deerde haar niet. Ze wilde niet kriegel worden en ze hielp met geduldige toewijding de stamelaars, die de letters voor hun ongeoefende oogen zagen saamdansen tot dwaze verbindingen. Ze beklaagde het zich niet, als ze telkens uit haar gemakkelijke zittende houding moest opstaan, om een speelsch vingertje weer onder den te lezen regel te duwen, want ze was in een stemming om te zingen en luid te fluiten, of om een heel eind hard te fietsen met bloot hoofd, zooals vroeger, toen ze nog jonger was en flinker.... In haar eigen gelukkigheid vergat ze geheel om

te bestraffen en te berispen, zooals ze zich de laatste jaren uit gemakzucht en geprikkeldheid had aangewend.

Ze zag naar buiten, naar de weien en naar de verre huisjes, die nog wat bleekgoud droegen van den laten dag, en ze verheugde zich over de fijne tonigheid van de wereld en de diepte van den hemel. En dan luisterde ze weer naar de geluiden in de buurklasse, trachtte uit enkele klanken af te leiden, waar de nieuwe onderwijzer stond en wat hij deed of zeide.... Een paar keer werd zij tot bewustheid geroepen door een peuter, die zegevierend over de klasse schalde:

— 'k Heb lekker 't heele lessie uit'lezen!

Dan zei ze minzaam:

— Je bent een knapperd, hoor! en dwong zich, om beter op te letten, steeds met scherp bezinnen te volgen de monotone deun der korte, gewrongen zinnettes.... Als een zoete verheuging spiegelde zij zich voor, om straks weer sommen op te schrijven en dan, terwijl de kinderen werkten, genoeglijk te mijmeren en te luisteren naar Roobeek's stem.... Ze hunkerde er naar, om weer met hem in contact te komen....

Toen de kindertjes weer naarstig zaten te griffelen, de kopjes diep aan de bank gebogen, kwam, na een beleefd klopje op de ruit, ineens de nieuwe onderwijzer binnen-vallen:

— M'n hemel, juffrouw Van Hoorn, moet ik uit deze boekjes lezen? Uit Bouman, die in mijn tijd op de kweekschool al beschouwd werd als een antiquiteit?

Mien van Hoorn sprong haastig van haar krukje af en liep naar hem toe, innerlijk zalig van tevredenheid, dat haar klasje zoo rustig en gedwee aan het werk was.

Ze keek nog even triomfantelijk rond voor zij hem antwoordde:

— Ja, iets nieuws zult u hier niet licht vinden, meneer Roobeek. De gemeente is arm.

— Maar dat is toch geen doen. Ik ken scholen, waar ze nog antiek aan 't Jonge-